

er Udviklingen og Livet, der former Lovene, ikke omvendt. Noget andet er, at man ikke havde Øje for det Forhold, som det foreliggende Lovforslag omhandler, og det var i og for sig mere mærkværdigt, for netop i Aaret 1920 var der jo den største Forskel mellem de Afgifter og Skatter, der skulde udredes til Amtet, og de Skatter paa fast Ejendom, der skulde udredes til Købstadkommunen; var der altsaa noget Tidspunkt, hvor det laa nær at tænke paa, at der var et Hensyn at tage i saa Henseende, maa man sige, at det var i 1920 eller netop paa det Tidspunkt, da den nugældende Lov blev vedtaget.

Men straks, da det skete, at et Landdistrikt eller en Landkommune søgte, imod en Bykommunes Modstand, at komme ind under Købstaden, saa opstod der Spørgsmaal om, hvorvidt den paagældende Købstadkommune blev forurettet ved en Afgørelse i saa Henseende, og man kom da til at se paa et andet Spørgsmaal, Skatte-spørgsmaalet. Det medførte, at der ved privat Initiativ i det andet høje Ting blev indbragt et Lovforslag, som gik ud paa for det første, at Indlemmelse i en Købstadkommune kun kunde finde Sted, naar $\frac{3}{4}$ af Bykommunens kommunale Vælgere stemte derfor, og for det andet, at den Skat, der paa Indlemmelsestiden paahvilede de faste Ejendomme i det indlemmede Distrikt, ikke kunde nedsættes i en Periode af 15 Aar. Hvad den første Bestemmelse angaar, har den ikke — saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne i det andet høje Ting — vundet Tilslutning udenfor det konservative Folkeparti. Derimod var der vistnok fra adskillige Sider Sympati for at ændre de gældende Bestemmelser i den bestaaende Lov, saaledes at Købstadkommunen fik noget mere Indflydelse paa, hvorvidt den vilde modtage et Landdistrikt eller en Landkommune, som ønskede sig indlemmet. Dette gav sig bl. a. Udtryk i de Udtalelser, der faldt i Folketinget under denne Sags Behandling; det gav sig ogsaa Udtryk i den Erklæring, som Købstadforeningens Bestyrelse har afgivet, en Erklæring, der gaar ud paa, at et Flertal indenfor Købstadforeningens Bestyrelse finder, at der med Hensyn til Indlemmelser bør være Ligestillethed mellem et Landdistrikt eller en Landkommune paa den ene Side og Købstaden paa den anden Side. Amtsradsforeningen erklærer ogsaa, at man mener, Billighed taler for, at der skabes Mulighed for, at en Købstadkommune, hvor Betingelserne for et Paabud efter

Lovens § 5 ikke foreligger, kan væрге sig mod Tvangsindlemmelse af en Landkommune helt eller delvis. Det er lidt svagt udtrykt, men alligevel, det maa siges at være en Tilslutning.

Det foreliggende Lovforslag omhandler jo imidlertid ikke den første Paragraf i det private Forslag, det omhandler kun den anden Paragraf, og jeg har derfor kun nævnt det første rent refererende, fordi jeg gaar ud fra, at det vil blive berørt under denne Sags Behandling. Ligesom der altsaa hidtil har været Adgang for den Kommission, der skal fastsætte Betingelserne for en Indlemmelse, til at bestemme, at for saa vidt de kommunale Skatter for det paagældende Distrikts Vedkommende efter Indlemmelsen vilde blive højere end Skatterne til Amts- og Sognekommune, kunde der ske en Nedsættelse, saaledes aabner det foreliggende Lovforslag nu Adgang for Kommissionen til, for saa vidt de kommunale Skatter er lavere end Skatterne til Amts- og Sognekommune paa Indlemmelsestidspunktet, at fastsætte Overgangsbestemmelser gældende for en Aarrække af højst 15 Aar. Det private Forslag omhandlede kun Skatterne paa de faste Ejendomme, og Nedsættelse skulde ikke kunne finde Sted i en Periode af 15 Aar, medens det foreliggende Lovforslag altsaa, saa vidt jeg kan se, omfatter ikke blot Skatter og Afgifter af faste Ejendomme, men tillige de personlige Skatter, hvortil kommer, at den bestaaende Ordning ikke bliver gjort permanent for en Aarrække af 15 Aar, idet der sker en gradvis Nedsættelse.

Jeg tror, at dette Forslag vil vinde Tilslutning fra alle Sider, og jeg haaber, at det vil faa en let Gang gennem Tinget. Jeg vil kun gøre den Bemærkning, at naar man ændrer de Bestemmelser, der vedrører Indlemmelsen af Landdistrikter i Købstæder, forekommer det mig, at Ret og Billighed tilsiger os, at vi indfører en Bestemmelse om, at der i Indlemmelses-spørgsmaal, der endnu ikke har fundet deres Afgørelse, aabnes Adgang for de paagældende Landdistrikters Beboere eller Vælgere, hvad man nu vil, til at udtale sig om, hvorvidt de fremdeles, efter at Vilkaarene er ændrede, fastholder deres Ønske om, at Indlemmelsen skal finde Sted.

H. P. Johansen: Som ærede Medlemmer vil erindre, er det ikke noget nyt og ukendt Forslag, der her foreligger for Rigsdagen, idet et lignende Forslag for et